

Објашњавао сам већ зашто према изборима гајим подељена осећања. Свиђа ми се што су сви патриоти, што сви воле Србију и „малог човека“, а не воле ММФ и белосветске уцењиваче. Нико не помиње НАТО и признање косовске независности, сви брину о народу и радним местима. Лоша страна је, пак, то што се предизборна обећања брзо топе и то што су у овом периоду страсти усијаније него иначе, и што се све посматра кроз уску партијску и дневно-политичку оптику „за“ и „против“. Но, најгоре је што током тих неколико месеци живот као да се заустави и додатно ескалира нека врста аутизма у односу на спољни свет и глобалне процесе.

Додуше, одређени раскорак у том погледу постоји и иначе, а изборна хибернација га само повећава. Својевремено, док су Европа и свет уживали у привиду постхладноратовског „краја историје“, Србија се грчила у хаосу демонстрација, рата, грађанских сукоба и историје која је куљала са свих страна. Данас, док се већина планете тресе у револуционарној грозници и немирима, и док се пред нашим очима распадају и мењају владајуће идеолошке парадигме, у Србији као да је на сцени свеопшта постизборна политичка идила. Док се ЕУ љуља и преспитује у самим темељима, наша елита, позициона и опозициона, и даље гусла веселу евро-ентузијастичку причу, као да се ништа није догодило.

Номинално и нумерички гледано, узмемо ли званичне резултате као релативно поуздане, ма колико они не пријали многим ушима, Борис Тадић је највећи губитник ових избора. Но, упркос томе, уколико безбедно изведе операцију пресељења из председништва у Немањину, Тадић би не само неочекивано добио нову шансу, него и нову институционалну моћ каква му је у претходних осам година формално недостајала. Дакле, први парадокс јесте то да би једини губитник ових избора – не рачунајући Шешеља – могао из њих да изађе чак и делимично ојачан. Други парадокс је то да је тек овај пораз јавности показао колико је Тадић још увек неприкосновена фигура у својој странци и да је, упркос гласинама и калкулацијама у супротном правцу, то данас можда очигледније него пре само неколико месеци. Врло је могуће да је сама помисао на сурови рат око демократског трона барем на неко време мало примирила амбиције демократских барона и натерала их да се збију око председника.

Трећи парадокс је да се Тадић кандидовао, поред осталог, и зато да својом кандидатуром ојача владајућу странку и политику. На крају су странка и владајућа политика (расподељена у три-четири колоне) готово тријумфовале – а кола се сломила на њему, што, додуше, и није тако неправедно нити нелогично, с обзиром на то да је у

претходне четири године функционисао и доживљаван као нека врста омнибус-председника, задуженог и одговорног за све што се у Србији збива. Управо на овим страницама сам својевремено написао како би се избор премијера по принципу „да не заклања сунце са Андрићевог венца“ Тадићу могао дебело осветити и на крају је тако и било. Иако је, поштено говорећи, одабрао готово савршеног противника, којег је већ два пута побеђивао, и који је у међувремену још и „проверио“, односно окренуо леђа својој матичној странци и идеологији.

Но, испоставило се да је Тадићев хендикеп био већи. Сем тога, људи не воле да гледају исте утакмице, а поготово утакмице са увек истим исходом. Лично познајем барем неколико партизановаца који су се, ако не баш обрадовали, а оно макар били прилично равнодушни када је Црвена звезда, коначно, овог пролећа успела у дербију да победи Партизан. (Што, разуме се, нимало није умањило звездашку, а, претпостављам, ни напредњачку радост.)

С друге стране, у то да је Николић неочекивано и сензационално победио, не треба ваљда никога убеђивати и отворено је питање само да ли ће њему или Србији требати више времена да се навикне на ту чињеницу. Колатерално, упркос дебелом поразу у Београду, профитирао је и Александар Вучић докопавши се коначно челног места у највећој српској парламентарној странци. Шта тек рећи о Дачићу који је у најтежој могућој конкуренцији дуплирао резултат своје коалиције и дефинитивно се усталичио као трећи човек у држави и – уз Ђиласа и Вучића – први претендент на престо након одласка Николића и Тадића?

Победници су, разуме се, и Ђилас и Пајтић и Чанак и Палма и Верољуб Стевановић. Готово свако је победио тамо где је и до сада владао, што доста говори о стању духа и менталитету, али такође и о (не)квалитету алтернативне понуде. Најзад, као победници се осећају и у ДСС-у, јер су преживели патриотску сечу и опстали у парламенту, макар и са резултатом који је веома далеко од доброг и уз симболичко саможртвовање Војислава Коштунице који је, након свега, морао не само да се помири са тим да више није такмац Николићу и Тадићу, него и да се на председничким изборима задовољи са дупло мање гласова од једног Ивице Дачића.

Ипак, да се не лажемо, највећи победник (и) ових српских избора јесте Брисел и (нео)либерална интернационала која овде има своје аутономне интересе, ресурсе, медије, промотере и агенте и којој је свеједно ко побеђује – само ако је „на европском путу“. Радикали су остали испод цензуса, а реформисани и „бриселизовани“ СНС је постао кључни фактор на „десној“ страни политичког спектра, ДСС није забележио

У Бриселу нису џаба кречили

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 05 јун 2012 22:17

раст, а УРС и ЛДП (Преокрет) су опстали у парламенту, са шансама да се неко од њих нађе и у будућој власти. Дакле, бојим се да, за разлику од већине српских гласача, они у Бриселу заиста нису „џаба кречили“.